nii lahkerte olet pidanu. Tule, istu nu jälge, ja läämo minema. Küll arte õige hõrmarte pini masun, karar kui mõrsjale ommale kõhu peale, nink pehme pini fõit läts kui nool, läti fuure uimme mõtta, nink lasja laani, ja lagendikke; kooni meer veel er mõtlesi kodo fojja, — olli ta ju oman urajan. —

See olli nütile ootamata õnn ja rõõm, et ta nii vutta, omma igatsõa kodo fai; ent kogoni kurvastusfer olli fee, et tema pi kõtsk oŕa oledi ajal fundinu tütrekene, — ker ju jala-jõsjja olli, — tälle, kui kelladene helisten, naeru lagenaega vastu tull rõõmu peraſt kõtt kokko lüüsen ja hõigaten: „Õfa, omma efa, üts hõrd olet ja ju ommete kätton. Õfa fõa tahtse lahkeda, kui ta selle ilusa tütrekese peale kai, keda tema ratsutaja muist pini, fõitsemaan, efa silmi näten kimmi koard ja ütel: „Noh, küll, nu palk ongi fin, ja fee fema! Ker nõta ma oŕa, ja läi minema? Mis?" Õfa tõngutas joatsden karvalt pääd, nink tema kodo ratsutaja olli fõitsemaan oma foogiga läämi. Tema naine, ker ka omma mitme aasta eest kadonut meest näten, tarest välla tulli, fuure armu ja rõõmuga — fai fõitsemaan fuure kurbusega koormatur, felt et ka tema nägi, kui-kolle muist pini, tema kolli tütrekese, kui fasi lamba, fõla peale heit, nink sellega, kui kunl, minema kihot. — Nii fän ilman ju on: Ega rõõmu koŕka põhja kallatas kah (kurbuse) kurbuse tõfiden, nii et nõgi õnne ofaline kenegi muial ei ole olevat, ka õnne ühen, kui väletsen kõda- ja ihu-oron. — Muist pini kihot koŕge oma kalli foogiga, keft fuust mõtta, kon tall õige illor fuur kõrbes olli, nink naer fõitsemma naiksest feldfiliſt koitma, ja toitma, fuurer kasvatama, mille man koŕge fuguttse fõõgi," ja iõgi", nink maiſur osja käe peraſt olleva. — Tütrekeſene kaifi ümata teniaga väega oŕa, felt et ta oman ilusen kõbanun mitte enamb muist pini ole, enge pilt illor nuormõe, ker teda päiva ajal fuun ja kaalan kand, õõfel hellaste kõlmen koit ja kõputar (meadur). Ka ehit ta teda koŕge fuguste kallide ehetes nink rõivatega

nii et ta selles kasvandek, nügu mõni peenikene preilikene välla nõgi. Sinult fee olli latsfle rõõvrates ja rasta meelt paja ja mõtelde, et ta välja minnen ja välest tullen, üks üts ja feefarma muist pini olli, keda näten tütrelatse rainuist kasb minevin mõõda aste, ja ta noor fõemeksene talsmeda ratsutit pukdama pidi, nink rõgifi fuunutlut, omma kodo, ema ma nu igatser. Ka felt näis tema kasvataja kõste asu faevat, nink ta koit hermust meelega mõnigi aig kõton, kon tu ilusa mehena elli, nink omma kallikese feldfin olli. Kui tall ka mõni kõrd välla mineskit olli, läts ta üks fio, kuna ilma fiinta kasvandek veel une kõlmen mitte, nink tulli tagasi õdangu, kõnõrdin ajal, et tema kalli kafulats mitte ei kaas kasvatedur. Ent kõlla takine tasane film, nägi ka kõnõrdusttgi läti, omast kasvatajast pini mandrit oŕa, ja fee olli üks talle ütö üle mõeituse mõteldaw mõeitatur, milleſt tema noor pääkene kuigi asu ei fae. —

Mõnigi piäv aastatene veeris-kell rüfil, igaretle aja mõde oŕa, nink noorest tütrelatsest olli üli illor nein faanu, keda tema kasvataja väega hellaste koit ja armastas, nink kõige rikombat kui koowi, tema ilusast jalgust ja oŕa lugi, ja täita veit. Tütrelats näis ka selle üle õige rõõmustevat nink pia aigu rahul olevat, ent fiigi faiveel rahu ei ole tema rogatsen fõemen mitte, enge rahet aste kasb mõeletur nii näija vagel, tema ette, ja ei anna talle mitte rahu. Ka felt fai tema kasvataja väega koite asua, nink püüsk kõigel rüfil tema meelt lahutada, murre pilvi tema otta eest oŕa ajada, et ta õnnelik ja rõõmus kõik olla. — Üts kõrd kui tütrelats jällegi fuusen murren olli, nink kenegi minagi arjaga enamb tröstida ei lase, — ütel tema kasvataja: „Kui ju mino pini-mandrit ei pole, ja sellega rahul olet, nii et ju mulle veel kõrd fälgä ütlet, — fõr nii ma fiinno fu eſa ja ema kodo, kon nüüd fu ravembal fõfavel fõja omma." Rõõmu peraſt et kõrd kodo kaeniagi faar. — lubas tütrik sellega rahul olla, nink pääle ka tema kasvataja üli rõõmſer fai, nink